

תפ (תל אביב) 79780-12-20 - מדינת ישראל נ' אנדרי ריבן

בית משפט השלום בתל אביב-יפו
ת"פ 79780-12-20 מדינת ישראל נ' ריבן
בפני כבוד השופטת עדי יעקובוביץ

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
נגד ע"י ב"כ עו"ד אייל קופרמן

הנאשם: אנדרי ריבן
ע"י ב"כ עו"ד אלון קריטי

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בשנית (עי/2), בריבוי עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973 (להלן: "הפקודה") ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, ביום 15/06/20, ברחוב חובבי ציון בתל-אביב-יפו, וכן בדירתו בתל-אביב, החזיק הנאשם בסמים מסוכנים מסוגים שונים שלא לצריכתו העצמית.

בידו החזיק הנאשם בשקית סם מסוכן מסוג FLUORODESCHLOROKETAMINE (להלן: "FDCK" או "פלואורוקטמין") במשקל נטו של 0.9957 גרם. כאשר השוטר אלמוג גולן (להלן: "השוטר") הודיע לנאשם כי הוא עצור, השליך הנאשם את הסם מידו לרצפה בכוונה להפריע לשוטר לבצע עבודתו כדין ולהכשילו בכך.

במגירה בדירתו החזיק הנאשם בסמים המסוכנים הבאים, שלא לצריכתו העצמית:

א. שקית סם מסוכן מסוג P-METHYLMETHCATHINONE (להלן: "MMC" או "מטילמטאקטינון") במשקל נטו של 15.0766 גרם.

ב. 20 בולי סם מסוכן מסוג LSD.

ג. 30 כדורי סם מסוכן מסוג MDMA.

ד. שקית סם מסוכן מסוג MDMA במשקל נטו כולל של 11.8334 גרם.

במגירה נוספת בדירתו, החזיק נאשם במשקל אלקטרוני ובכסף מזומן בסך 2,150 ₪.

3. הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, ונשלח בהסכמת הצדדים לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם הטיעונים לעונש. בין הצדדים לא נרקמה הסכמה עונשית, כאשר

המאשימה הצהירה כי עמדתה לעונש מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

4. לאחר שביום 30/9/25 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הופנה הנאשם ביוזמת בית המשפט לממונה על עבודות השירות, אשר יבחן את מידת התאמתו לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. באותו המעמד, הובהר לנאשם כי אין בשליחתו לממונה כדי להביע עמדה לגבי העונש שיושת עליו בסופו של יום (עמ' 28, ש' 19-20 לפרוטוקול הדיון). ביום 23/12/25 הגיש הממונה על עבודות השירות הודעה לפיה הנאשם התייצב ללא אישורים רפואיים כנדרש, וביום 25/12/25 הוריתי לבא כח הנאשם להגיב להודעת הממונה, תוך שנכתב בהחלטה כך: **"מובהר לנאשם בשנית, באמצעות בא כוחו, כי אין בעובדה שהוא נשלח לממונה על עבודות השירות כדי להביע עמדה כלשהי בנוגע לעונש שיושת עליו בסופו של יום. כך גם אם יוחלט לשלוח אותו פעם נוספת לממונה"**. בא כח הנאשם הגיב כי הנאשם מבקש לשלוח אותו לממונה פעם נוספת, בשל כך שלא הספיק להגיע בפני רופאו טרם הבדיקה, כאשר המאשימה התנגדה לבקשה לאור עתירתה לעונש מאסר בפועל. לאחר שבית המשפט קרא את התיק שוב, את כתב האישום המתוקן בשנית בו הודה הנאשם, את תסקירי שירות המבחן ואת טיעוני הצדדים לעונש, החלטתי שלא לשלוח את הנאשם לממונה פעם נוספת.

תסקירי שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן, ראשון במספר, אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 3/9/24, עולה כי הנאשם כבן 26, רווק ומתגורר בתל-אביב, ומזה כחודשיים עובד במשרד של מכר ולומד לקבלת רישיון תיווך.

הנאשם התקשה להרחיב בפני שירות המבחן ולהעמיק באשר להתנהלותו לאורך חייו, תוך שהוא מתאר קשייו בבניית יחסי אמון וביצירת קשר קרוב ומשמעותי.

בפגישה עם השירות הנאשם התייחס באופן ראשוני לעבירה, כאשר תיאר הסתבכותו על רקע צריכת חומרים ממכרים ורצונו לחסוך בעלויות הכרוכות ברכישת הסמים. השירות התרשם מהיעדר תובנה באשר להתנהלותו, ומצמצום ביחסו להסתבכותו בעבירה ולדפוסיו ההתמכרותיים. כמו כן, השירות התרשם מאדם חשדן, המתמודד עם קשיים רגשיים, מתקשה לתת אמון בסביבתו ולשמור על יציבות לאורך זמן, והתרשם מסיכון במצבו.

לאור האמור, וכאשר הנאשם שלל צורך טיפולי כלשהו, שירות המבחן סבר כי הנאשם יתקשה לעמוד בתכנית טיפול אינטנסיבית כבית המשפט הקהילתי, ולא מצא אותו מתאים לכך.

6. מתסקיר שירות המבחן, שני במספר, אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 3/4/25, עולה כי הנאשם הוזמן לשלוש פגישות שתואמו איתו על-ידי שירות המבחן, באופן ישיר, כאשר לשלושתן לא הגיע ולא הודיע על אי הגעתו מראש. בנוגע לשתי הפגישות הראשונות טען פעמיים כי היה חולה אך לא הציג מסמכים רפואיים, ובנוגע לפגישה השלישית טען כי נעצר לבדיקת רישיונות בכביש.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לגייס כוחותיו לטובת קיום הקשר עם השירות, על אף שניתנו לו הזדמנויות רבות להגיע לפגישה. לאור כך, לא עלה בידי שירות המבחן לפגוש בו ולהגיש תסקיר בעניינו, ולכן הומלץ על סיום ההליך ללא מעורבותם.

7. מתסקיר שירות המבחן, שלישי במספר, אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 18/9/25, עולה כי לנאשם נשלחה הזמנה לפגישה נוספת, באמצעות עורך דינו, כאשר אישור המסירה להזמנה התקבל, אך הנאשם לא הגיע אל הפגישה ולא יצר קשר עם שירות המבחן. לאור העובדה שמדובר בפעם הרביעית שהנאשם מוזמן לשירות המבחן, מתקשה להגיע ולשתף פעולה, חזר שירות המבחן על המלצתו על סיום ההליך ללא מעורבותם.

טיעוני הצדדים

8. **התובעת המלומדת, בטיעוניה לעונש**, הפנתה לערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות, וכן הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן ולנסיבות ביצע העבירות, כאשר הנאשם החזיק בביתו ארבעה סוגים שונים של סמים הנחשבים כסמים מסוג "קשה", בכמויות גדולות ובתצורות שונות, בחלוקה, בסמוך למשקל אלקטרוני וכסף מזומן, וכן הפריע לשוטר במילוי תפקידו עת נעצר.

התובעת המלומדת ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, והפנתה לפסיקה. אשר למיקומו של הנאשם בגדרי המתחם, התובעת הפנתה לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, לכך שהודה ולקח אחריות, וכן לנסיבותיו האישיות, אך טענה כי אין בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום, כאשר שירות המבחן לא בא בהמלצות בעניינו. לפיכך, עתרה התובעת למקם את הנאשם ברף התחתון של המתחם, ולהטיל עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, התחייבות וחילוט הכסף המזומן והטלפונים הניידים.

9. **הסניגור המלומד, בטיעונו לעונש**, ניסה להבחן את עניינו מהפסיקה אשר הוגשה על-ידי התובעת, והתמקד בנסיבותיו האישיות של הנאשם, לכך שהוא צעיר מאוד, נעדר עבר פלילי, כשעצם ההרשעה תהווה לו מכשול משמעותי בעתיד לקבלת אזרחות, כאשר הנאשם אינו תושב קבע ונמצא בישראל לבדו. לטענת הסניגור המלומד, לאור חלוף הזמן הרב מאוד מעת ביצוע העבירה, הפסיקה "מדברת" על מתחם **שמתחיל במאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל**, לאור גילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות. עוד ציין הסניגור, כי המאשימה לא ביקשה לקבוע מתחם לעבירת הפרעה לשוטר, והפנה לכך שההפרעה התבטאה בזריקת מנת הסם לרצפה.

לפיכך, ביקש הסניגור המלומד למחול לנאשם, למקומו בקצה התחתון של המתחם לו עתר, ולהטיל עליו עונש מאסר על תנאי.

10. **הנאשם, בדברו האחרון**, ביקש לומר כי ביצע את העבירות כשהיה צעיר, מצטער על שעשה, היה אז "במקום מאוד אפל" בחייו, כשלבדבריו לא פגע באף אחד, אלא רק בעצמו. עוד ביקש להודות למשטרת ישראל שעצרה אותו "בזמן", שאחרת יכול היה להיות במקום אחר בחייו.

דין והכרעה

11. בפתח הדברים יצוין, כי מטיעונו לעונש של הסניגור המלומד עלו טענות בנוגע לכך שעצם הרשעתו של הנאשם תפגע בעתידו:

"נכון שבסופו של יום אין תסקיר בעניינו כי הוא לא הגיע לשירות המבחן ועוד"

קודם לכן הזמן עבר חלף לו על מנת שינסה לקבל את האזרחות לה הוא משתוקק כל-כך והרי ברור היה שיש לזה חשיבות גדולה מאוד, לקבל אזרחות בטרם הרשעה בתיק זה, דבר שלצערנו לא קרה. אבל ברור שעצם ההרשעה תהווה לו מכשול אדיר בעתיד לקבל את האזרחות עליה הוא עמל שנים ארוכות עם עורכת דין אחרת" (עמ' 27, ש' 3-7 לפרוטוקול הדין מיום 29/9/25).

זאת, על אף שהסניגור המלומד לא עתר לביטול הרשעתו של הנאשם, ואף טען לעונש מאסר על תנאי (אשר אינו יכול להתקיים יחד עם ביטול ההרשעה, כאמור בסעיף 192א חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). יובהר, כי במצב דברים שבו הנאשם אינו עותר לביטול הרשעתו, אין בית המשפט נדרש לבחון אפשרות של ביטול ההרשעה מיוזמתו (ע"פ 2273/20 מור נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (2.6.20) (להלן: "עניין מור")). זאת, בפרט כשבבסיס הסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים עומדת הרשעתו של הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן בשנית: "הגענו להסדר לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, מוגש כתב אישום מתוקן בשנית (מוגש ומסומן עי/2), יורשע וישלח לקבל תסקיר בטרם הטיעונים לעונש" (עמ' 22, ש' 10-11 לפרוטוקול הדין מיום 29/9/25). לעניין זה, יפים דבריו של בית המשפט העליון, כב' השופטת ע' ברון, בעניין מור לעיל:

"אולם קו טיעון זה לא רק שאינו רלוונטי בנסיבות העניין ולנוכח הסדר הטיעון שבו התקשרו הצדדים - אלא שטענות ב"כ המערערות אף חותרות תחת הברית התיכון של הסדר הטיעון, והוא הרשעתן של המערערות בעבירות המיוחסות להן בכתב האישום. לשון אחר: הרשעת המערערות על פי הודאתן בעבירות המנויות בכתב האישום היא שעומדת בבסיס הסדר הטיעון, שבמסגרתו נמחקו מכתב האישום עובדות ועבירות נוספות שיוחסו לכתחילה למערערות. בהעדר הרשעה כאמור, נשמט היסוד תחת ההסדר כולו. בהינתן האמור, וכנראה שלא בכדי, כלל לא נטען על ידי בא הכוח הקודם לענישה ללא הרשעה במסגרת הטיעונים לעונש בערכאה הדיונית [...] ואולם המצב הוא שחרף חוות הדעת המצוינות שניתנו ביחס אליהן, שירות המבחן כלל לא התבקש לבחון ענישה ללא הרשעה בעניין וגם לא עשה כן - וזאת, כפי שכבר הוברר, לא בכדי אלא משום הסדר הטיעון שמכוחו הודו המערערות והורשעו בעבירות שיוחסו להן בכתב האישום. בנסיבות אלה, לא הונח כל יסוד ולו לכאורה לטענה שלפיה שגה בית משפט השלום שעה שלא גזר על המערערות מיוזמתו עונש של שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה [...] (שם, בפסקה 8) [ההדגשות במקור - ע.י.]".

מתחם העונש ההולם

12. בהתאם לתיקון 113 לחוק, יש לקבוע, בטרם קביעת העונש המתאים, מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעקרונות ההלימה ותוך התחשבות במידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. במעשיו, פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים של שמירה על בריאותו ושלומו הפיזי והנפשי של הציבור מפני נזקים הנגרמים כתוצאה משימוש בסמים והשפעתם הממכרת

וההרסנית. לצד זאת, עומדים ההגנה על הציבור מפני נזקים עקיפים הנגרמים כתוצאה מעבריינות הנלווית לשימוש בסמים, ובכלל זאת ההגנה על הביטחון האישי והרכוש הציבור. הערך המוגן בעבירות הסמים הוא שלום הציבור ובטחונו כמו גם החוסן החברתי, ובריאות הפרט והציבור, והנזקים הישירים והעקיפים אשר נגרמים עקב השימוש בסמים.

פסיקת בתי המשפט שבה והדגישה את החומרה הרבה המיוחסת לעבירות סמים, עקב כובד משקלם של הערכים החברתיים המוגנים וחומרת הפגיעה בהם.

כך, בת"פ (י-ם) 48938-01-15 **מדינת ישראל נ' קריכלי** (6.6.16) (להלן: "**עניין קריכלי**") צוין כך:

"כידוע, נגע הסמים פוגע קשות בחברה, משחית את הגוף ואת הנפש, וגורם בדרך עקיפה אך בטוחה לעבירות רכוש, לזנות וקלקלותיה ולצורות החמורות של עבירות הרכוש, המגיעות במקרים רבים לכלל אלימות; שכן, מעבר לפגיעה במתמכרים, פיזית ונפשית, נאלצים המכורים המשועבדים להשחית עצמם, בעבירות שונות, והופכים מקרבנות הסחר לפוגעים בציבור הרחב. בתי המשפט הציבו להם מטרה לבער את אותה מכת מדינה, המכלה כל חלקה טובה."

וכן ראו דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 67157-04-25 **יצחקוב נ' מדינת ישראל** (12.5.25) (להלן: "**רע"פ יצחקוב**):

"החזקת סמים היא נגע מתפשט בחברה שטומן בחובו סכנות במישורים שונים. ההתמכרות לסם עשויה לגרום לנזק לבריאותו הפיזית והנפשית של הפרט. כמו כן, היא עלולה להוביל לפגיעה בחברה בכללותה, לנוכח הגברת הסיכון למעורבות בפעילות עבריינית [...] בפרט, הדברים מקבלים משנה תוקף בעבירה נשוא הבקשה שלפניי, משזו עשויה לאפשר להרחיב את מעגל המשתמשים בסמים ואת הסכנות האמורות. לא בכדי העונש הקבוע בצד העבירה הינו 20 שנות מאסר בפועל. בכך ניתן ביטוי לעמדתו הערכית של המחוקק, באופן שתואם את העונש המרבי ההולם הרשעה בגינה. משכך, זה מכבר קבעתי שבעבירות מסוג זה, ראויה ענישה מחמירה שתוביל להרתעת עבריינים פוטנציאליים מביצוע העבירות, אשר מעמדה יבוכר על פני נסיבותיו האישיות של מבצעה [...]".

הדברים יפים, באותה המידה, גם לעניינו. מי שמחזיק בסם מסוכן **שלא** לצריכתו העצמית - ועל אחת כמה וכמה בהיקפים גדולים - לוקח חלק בשרשרת הפצת הסמים המסוכנים הפוגעת בציבור כולו. **זאת, בניגוד לתפיסתו של הנאשם בדבריו האחרונים, כי פגע אך בעצמו ולא באחרים.** כאמור **בעניין קריכלי**, נגע הסמים הוא "מכת מדינה", אשר הציבור והרשויות נלחמים מלחמת חורמה כדי למגרה. על בית המשפט לתת חלקו במלחמה זו, בדרך של הטלת ענישה מוחשית ומרתיעה, אשר תהלום את חומרת המעשים ואת השפעתם השלילית על הציבור כולו.

כמו כן, בעת שהפריע לשוטר במילוי תפקידו, פגע הנאשם גם בערכים המוגנים של שמירה על שלטון החוק ושמירה על הסדר הציבורי, על שלום הציבור ועל כוחות הביטחון במילוי תפקידם.

14. אשר ל**נסיבות ביצוע העבירות**, שקלתי את סוגי הסמים שהחזיק הנאשם, את מסוכנותם, את היקף הכמות שהוחזקה מכל סוג ואת העובדה שהנאשם החזיק בארבעה סוגים שונים של סמים

מסוכנים. עוד שקלתי את האופן שבו החזיק הנאשם בסמים, הן בידו ברחוב והן במגירות בדירתו. כמו כן, שקלתי לחומרה את העובדה שבזמן שהנאשם החזיק בסמים ברחוב, הפריע לשוטר בעבודתו, בכוונה להכשילו, בכך שבעת שהודיע לו השוטר כי הוא עצור, זרק את שקית הסם המסוכן לריצפה.

15. הפסיקה הבחינה בין סוגי הסמים, בין החזקה של סם "קל" (אף כי ידוע הגדרה שכזו לא בא זכרה בפקודת הסמים), אל מול החזקה של סם "קשה", כדוגמת הירואין וקוקאין. כמו כן, הפסיקה התייחסה להיקף הסם, אופן ההחזקה וקיומה של אינדיקציה להפצת סם, אם לאו.

במקרה דנא, מדובר בריבוי עבירות של החזקת סמים מסוכנים מארבעה סוגים שונים. עם זאת, עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי כל ארבעת סוגי הסמים שבהם החזיק הנאשם משתייכים לקבוצת הסמים המוגדרת קשה יותר. כך, למשל, בת"פ (שלום ב"ש) 21127-08-21 **מדינת ישראל נ' בן חמו** (27.6.22) קיבל בית המשפט חוות דעת מומחה שהוגשה על ידי המאשימה ביחס לסם המטילמטאקטינון, ועל בסיסה ועל בסיס עדות המומחית קבע את הדברים הבאים:

MMC ידוע בכינוי "דוקטור", "ממסי" ו-"מפדרון", משתייך למשפחת "האמפטמינים וקטינונים סינטטיים", ידוע כ"סם פיצוציות" ואין לו שימוש רפואי כלשהו. הסם זמין למכירה באתרי אינטרנט פיראטיים ובשוק הסמים בצורות של אבקה, טבליות וקפסולות לבליעה. משתמשים ב-MMC בשאיפה, הזרקה, עישון והכנות רקטליות. המינון הידוע של מנת סם הוא כ-75-250 מ"ג למנה. כך, מתוך 100 גרם של אבקת MMC ניתן לייצר כ-1,330-400 מנות סם. בהסנפת אבקה המינון למנת סם נמוך יותר וכך כמות המנות שניתן לייצר גדולה יותר..

השפעות MMC דומות להשפעות סמים כגון MDMA, אקסטזי וסמים ממריצים אחרים, ולעיתים משמש כתחליף לסמי מועדונים ידועים כגון אקסטזי וקוקאין. גם מחקירתה הנגדית של המומחית עלה כי במנעד שבין אלו המכונים "סמים קלים" כדוגמת קנביס, לבין אלו המכונים "סמים קשים" כדוגמת קוקאין - MMC נמצא קרוב יותר ל"סמים הקשים" כדוגמת קוקאין" (וראו גם: ת"פ (שלום אי') 45644-11-22 **מדינת ישראל נ' פזארקר (14.4.24); ת"פ (מחוזי ב"ש) 43372-07-23 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (14.3.24)).**

בע"פ 4623/07 **מדינת ישראל נ' אזרי** (31.10.07) קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים ביחס לסמים המשתייכים למשפחת הקאטינון, וזאת על סמך חוות דעת מומחה שהוגשה לערכאה הדיונית והונחה גם בפניו:

"לפי חוות הדעת המקצועיות שהוגשו לבית המשפט המחוזי והונחו גם לפנינו, לסם הקאטינון השפעות פסיכו-אקטיביות חזקות, והוא גורם לתלות נפשית משמעותית של המשתמשים בו. משתמשים בקאטינון חשופים לתופעות של חרדה, הזיות ופרנויות ועלולים להיקלע למצבים פסיכוטיים. אצל משתמשים שחדלו להשתמש בסם, התגלו תופעות של תוקפנות, עצבנות יתר ודיכאון. לא בכדי ראה המחוקק הישראלי לכלול סם זה ברשימת הסמים המסוכנים שבפקודה".

הנה כי כן, סם המטילמטאקטינון (ממנו החזיק הנאשם כמות לא מבוטל במשקל של 15.0766

גרם נטו), משתייך לקבוצת הסמים ה"קשים" יותר, כדוגמת MDMA, אקסטזי, LSD וקוקאין. על כן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעת החזקת מטילמטאקטינון דומה במהותה למידת הפגיעה במקרים של החזקת הסמים האמורים. כך קבעה הפסיקה גם בנוגע לסם ה-LSD, שהוא אחד מסמי ההזייה, הסינטטיים, בעלי העוצמה הרבה ביותר שלו השפעות הרסניות ורעילות ביותר (ראו, למשל: ת"פ (מחוזי מרכז) 332-10-16 **מדינת ישראל נ' פרג**, בפסקה 13 (3.8.17)). גם סם הפלואורוקטמין, אותו החזיק הנאשם בידו, במשקל נטו של 0.9957 גרם, שכשמו כן - מכיל קטמין - משתייך לאותה קבוצת סמים "קשים", ומידת הפגיעה בערכים המוגנים - קשה בהתאם.

החזקת כזו של סמים מסוכנים, מסוגים שונים, דורשת תכנון מוקדם, כאשר פוטנציאל ההפצה שלהם והנזק הפוטנציאלי לציבור ולבריאותו - גבוהים בהתאם. עוד נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם ביצע את העבירה לבדו ולכך שהחזיק בסמים שלא לצריכתו העצמית, וזאת לצד החזקת משקל אלקטרוני.

בנסיבות המתוארות, מסקנתי היא כי **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים עליהם בא להגן האיסור הפלילי שבעבירת ההחזקה, **אינה ברף הנמוך**, וזאת בשים לב לסוגי הסמים הקשים, לכמות הסוגים ולמשקלם.

אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים שבעבירת **ההפרעה לשוטר**, נראה כי בנסיבות העניין מידת הפגיעה היא **מתונה ומצויה ברף הנמוך**, בשים לב לכך שמעשיו של הנאשם הסתכמו בזריקת הסם לריצפה.

16. אשר ל**מדיניות הענישה הנהוגה**, מעניין **אזרי ובן חמו** שאוזכרו לעיל עולה כי לאור מאפייניו הדומים של סם המטילמטאקטינון למאפיינים של סמים מסוג MDMA, אקסטזי, LSD וקוקאין, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים של החזקת הסמים האמורים שלא לצריכה עצמית יכולה לשמש אמת מידה לענישה הראויה במקרים של החזקת מטילמטאקטינון שלא לצריכה עצמית, כבעניינינו (ראו והשוו קביעה דומה ביחס לעבירה של יבוא הסם בת"פ (מחוזי ב"ש) 32175-07-22 מדינת ישראל נ' קירשנר (9.4.24)). ממילא, הנאשם בעניינינו החזיק בנוסף כמות לא מבוטלת של MDMA ו-LSD, כך שבמקרים בהם החזיקו נאשמים בסמים אלה, גם מבלי שהחזיקו במטילמטאקטינון, יכולים לשמש אמת מידה לענישה הנוהגת בעניינינו, כאשר הכמות הכוללת תילקח בחשבון בהתאמה.

כדי שיהיה ניתן לקבוע מהי מדיניות הענישה הנהוגה הרלוונטית לעניינינו, שמתי לנגד עיניי את המשקל הכולל של הסמים המסוכנים אותם החזיק הנאשם ואת סוגם. כך, על אף שמלאכת גזירת הדין אינה מתמטית, משקל הסם מהווה מרכיב חשוב בשיקולי בית המשפט, בעיקר נוכח **פונציאל הנזק** האפשרי לחברה, לו הסמים היו מגיעים לציבור (ע"פ 6409/12 מדינת ישראל נ' אלגדיפי, בפסקה 11 (5.6.13); סעיף 40ט(א)(3) לחוק). בעניינינו, הנאשם החזיק בסמים מסוכנים **מארבעה סוגים ובמשקלים גבוהים**, שכולם מצויים בקטגוריית הסמים ה"קשים" יותר: MDMA במשקל נטו של 11.8334 גרם ו-30 כדורי MDMA; MMC במשקל נטו של 15.0766 גרם; 20 בולי LSD; ופלואורוקטמין במשקל נטו של 0.9957 גרם.

מעיון בפסיקת בתי המשפט עולה כי במקרים דומים של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, הוטלו על נאשמים עונשים שונים ומגוונים, התלויים בסוגי הסמים, הכמות ונסיבות החזקתם, כמו גם

בעבירות שנלוו להחזקה. ככלל, על נאשמים במקרים דומים הוטלו עונשי מאסר בפועל. להמחשה:
בת"פ (שלום באר-שבע) 44503-01-23 **מדינת ישראל נ' שומוב** (31.5.23) הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית בכך שבמהלך שהותו בתא המעוכבים בתחנת המשטרה החזיק בסם מסוכן מסוג MMC במשקל של 4.2 גרם בלבד, ללא היתר או רישיון. **בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד ל-16 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.** על הנאשם, בן 27, בעל הרשעות קודמות בתחום הסמים, אשר נטל אחריות על מעשיו וציין כי בכוונתו להשתלב בטיפול, הוטלו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסרים על תנאי, התחייבות, פסילת רישיון נהיגה למשך 5 חודשים, פסילה על תנאי וקנס בסך 3,000 ₪.

בעפ"ג (מחוזי חיפה) 61867-11-19 **מדינת ישראל נ' אבו עיסא** (4.12.19) הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בכך שנמצא בחיפה כשהוא מחזיק בכיס מכנסיו שקית שהכילה 4 יחידות של הרואין במשקל של 2.0529 גרם נטו; 9 יחידות של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל נטו של כ-2.1312 גרם; 15 יחידות הרואין במשקל נטו מחושב של 14.7045 גרם, 4 יחידות הרואין במשקל כולל של 2.4888 גרם נטו ו-2.62 גרם נטו של סם מסוכן מסוג חשיש. בסך הכל החזיק הנאשם שלא לצריכתו העצמית כ-21.3769 גרם נטו של סם מסוג הרואין ו-2.62 גרם נטו של סם מסוג חשיש. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9-18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.** על הנאשם, שהודה בהזדמנות האחרונה, לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי, שלחובתו הרשעות קודמות, אשר סובל מבעיות רפואיות קשות, הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, וזאת לאחר שבית המשפט מצא לנכון לסטות מהמתחם בשל שיקולי צדק שנגעו למצבו הבריאותי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, אישר את המתחם שנקבע אך החמיר את עונשו של הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 62489-07-17 **אבו דקה נ' מדינת ישראל** (31.12.17) הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בכך שהחזיק 29.95 גרם נטו של קוקאין מחולקים למנות. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.** על הנאשם, צעיר בן 24, שאומנם הודה אך סרב לקחת אחריות, שלחובתו הרשעה קודמת שלא בעבירות סמים, הוטלו 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס בסך 4,000 ש"ח פסילה ופסילה על תנאי. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי - נדחה.

בת"פ (שלום באר-שבע) 51149-02-22 **מדינת ישראל נ' שלמה** (19.7.23) הנאשמת הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בכך שהחזיקה במגירה בארון הבגדים בדירתה 5 יחידות של סם מסוג MDMA, וכן 26 יחידות של LSD. במקביל, החזיקה הנאשמת בתא הכפפות ברכבה 0.6731 גרם של MDMA. **בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל.** על הנאשמת, שעברה הליך טיפול משמעותי ובית המשפט מצא כי קיימת הצדקה לסטות מהמתחם בעניינה משיקולי שיקום, הוטל צו של"צ בהיקף של 300 שעות, התחייבות בסך 5,000 ש"ח וצו פיקוח למשך שנה.

ברע"פ 894/16 **פרץ נ' מדינת ישראל** (10.2.16) הנאשם הורשע על פי הודעתו בעבירה של

החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בכך שהחזיק בדירתו 31.05 גרם נטו של סם מסוג קוקאין. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.** על הנאשם, שלו עבר פלילי נקי, שנטל אחריות, שהפגין מאמצי שיקום, ובשל חלוף הזמן, הוטל עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, התחייבות ופסילה. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה, ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה גם כן. בית המשפט העליון קבע כי מדובר בעונש ראוי ומאוזן.

ברע"פ 82267-11-25 אלפסי נ' **מדינת ישראל** (4.12.25) הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית בצוותא ובשיבוש מהלכי משפט, בכך שהחזיק בצוותא עם אחר, בכניסה למסיבת טבע, בסם מסוכן מסוג MDMA-KETAMINE במשקל של כ-5.5 גרם נטו שהיה מחולק, וסם מסוכן זהה במשקל של כ-3.8 גרם נטו. בסך הכל, החזיק הנאשם בכ-9.3 גרם נטו של סמים מסוכנים. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.** על הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, ששירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו, שהודה וחסך בזמן שיפוטי, תוך התחשבות בפגיעה הצפויה מהשתתפות עונש מאסר בפועל, הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון - נדחו.

ברע"פ 73879-03-25 דיל נ' **מדינת ישראל** (21.5.25) הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. הנאשם החזיק בביתו 20 גרם סם מסוכן מסוג MDMA-KETAMINE, 11 גרם של סם מסוג מטילמתקאטניון ו-50 גרם קנבוס, יחד עם משקלים אלקטרוניים ושקיות שקופות לחלוקה. **בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.** על הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, שהודה ולקח אחריות, שהשתתף באופן פעיל וחיובי בהליך קבוצתי בשירות המבחן, ותוך התחשבות בשיקולי ההרתעה, נקבע כי ראוי לקבוע את עונשו מעל תחתית המתחם. עם זאת, בית המשפט מצא לחרוג בעניינו משיקולי שיקום, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס בסך ₪ 10,000 ופסילה על תנאי. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון - נדחו. בית המשפט העליון קבע כי בית משפט השלום לא טעה כשלא מצא לחרוג ממתחם העונש עד כדי ענישה לריצוי בעבודות שירות.

17. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עמדתי על נסיבות ביצוע העבירות, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוען ועל מידת הפגיעה בהן, בשים לב למדיניות הפסיקה הנוהגת בעבירות מסוג דא ולעתירתה של המאשימה - **מצאתי לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

סטייה ממתחם העונש

18. לא מצאתי כי במקרה דנא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

יצוין, כי הסניגור המלומד טען במסגרת טיעונו לעונש כי בשל חלוף הזמן הרב מעת ביצוע העבירות (כ-5.5 שנים), וכאשר הנאשם לא פתח תיקים חדשים מאז, על המתחם להתחיל מעונש מאסר על

תנאי (עמ' 27, ש' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 30/9/25). למעשה, טוען הסניגור כי על בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולים של חלופי הזמן ונסיבותיו של הנאשם, עד כדי תחתית מתחם של עונש מאסר על תנאי.

אכן, לעיתים, טענה של הגנה מן הצדק נטענת יחד עם טענה בעניין חלופי הזמן (כאמור בסעיף 40יא(9) לחוק), כאשר בין שתי הטענות חפיפה מסוימת (ע"פ 7621/14 גוטסדינר נ' מדינת ישראל, בעמ' 82 (1.3.17)). כאשר טענת חלופי הזמן לובשת את גלימת ההגנה מן הצדק, יש בכוחה כדי להשפיע אף על קביעת המתחם עצמו (שם). ברם, סבורני כי השימוש בטענה זו על רקע של חלופי הזמן, לאחר תיקון 113, **צריכה להיעשות במשורה ובמקרים חריגים בלבד**, בין היתר בשים לב לכך שהמחוקק הביע דעתו בעניין, וברחל בתך הקטנה קבע כי שיקול זה יילקח בחשבון בקביעת העונש **בגדרי המתחם**, במסגרת הנסיבות **שאינן** קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא(10) לחוק). ממילא, דוקטרינה זו צריכה להיבחן על רקע הנסיבות הקונקרטיות של כל נאשם ונאשם (שם, בעמ' 81). נדמה לי, כי חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולים של חלופי הזמן, תהא מוצדקת במקרים שבהם חלופי הזמן החריג **לא** נגרם בשל התנהלותו של הנאשם, לרבות התנהלותו הדיונית. כך, כאשר נאשם התחמק ממשפטו, והתיק הותלה לתקופה ארוכה עד לאיתורו, אין לנאשם אלא להלין על עצמו. כך גם כאשר הנאשם מחליט לנהל את הגנתו בכך שהוא מבקש מבית המשפט לדחות את דיוניו מספר רב של פעמים, מחליף ייצוג באופן תדיר, אינו מתייצב לדיונים או מבקש פעם אחר פעם שיינתנו לו הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן, אך אותן הוא לא משכיל לנצל. בכל המקרים האמורים, לא ניתן לומר כי שיקולי **צדק** מצדיקים התחשבות בנאשם, כשדווקא מתן הקלה לנאשם במקרים כאלה תפגע בתחושת הצדק וההגנות, בבחינת "חוטא יוצא נשכר". כאשר נאשם מבקש סעד מן הצדק, עליו להגיע לבית המשפט בידיים נקיות.

19. בענייננו, כתב האישום הוגש בחודש דצמבר 2020, כחצי שנה בלבד לאחר ביצוע העבירה. מדובר, לכל הדעות, בזמן סביר להגשת כתב אישום. הדיון הראשון בתיק התקיים ביום 4/4/21, כאשר סניגורו של הנאשם ביקש לדחות את הדיון על מנת ללמוד את חומר הראיות. בדיון שהתקיים ביום 27/4/21 הנאשם ביקש דחייה לצורך הגשת עתירה לגילוי ראיה, שנדחתה לאחר הגשתה. ביום 26/8/21 החליף הנאשם ייצוג, כאשר הסניגור המלומד, עו"ד קריטי, החל לייצגו. ביום 12/9/21 עתר הסניגור שהמאשימה תסכים כי תיבדק התאמתו של הנאשם לשילובו בבית המשפט הקהילתי, והדיון נדחה לצורך הגשת בקשה מתאימה למאשימה. מאז ועד ליום 9/3/22, נדחה הדיון מעת לעת, לאור סיבות אישיות ורפואיות של הסניגור. ביום 9/3/22 הנאשם ביקש שוב שתיבחן בקשתו לשילובו בבית המשפט הקהילתי, והדיון נדחה שוב למתן תשובת המאשימה בעניין. ביום 30/5/22 הדיון נדחה, לבקשת הנאשם ובהסכמת המאשימה, לצורך מעבר וועדה שתבחן את מעמדו של הנאשם בישראל, ולאחר מכן בדיקת התאמה לבית המשפט הקהילתי.

בדיון שהתקיים ביום 23/10/22 ביקש הסניגור דחייה ארבעה חודשים לצורך סיום הליך ההתאזרחות של הנאשם. בדיון שהתקיים ביום 19/3/23 ביקש הנאשם דחייה נוספת לקבלת פסק הדין בעניין ההתאזרחות של הנאשם, תוך שסניגורו הצהיר לפרוטוקול: "**זאת על אף שאני מודע לכך שהתיק ישן**" (עמ' 13, ש' 14). ביום 13/6/23 הנאשם ביקש דחייה אחרונה על מנת לבחון את צעדיו, ובית המשפט נעתר לבקשה לאור חשיבות ההחלטה המנהלית בעניינו. ביום 17/12/23

הגיש הנאשם בקשה לדחות את הדין בארבעה חודשים נוספים, לאחר שהתקבל פסק הדין המינהלי ולצורך קביעת תור במשרד הפנים. לבקשה זו בית המשפט נעתר, והדין נדחה לחודש אפריל 2024. ביום 21/4/24 הנאשם ביקש דחייה נוספת, וחרף התנגדות המאשימה - בית המשפט נעתר אף לבקשה זו. ביום 14/7/24 ביקש הסניגור לשלוח את הנאשם לבדיקת התאמה לבית המשפט הקהילתי, לאחר שהוצאה לנאשם תעודת זהות. המאשימה התנגדה לכך וביקשה להכריע בתיק ואף התריעה על חלוף הזמן. באותו הדין, הסניגור ביקש שבית המשפט יכריע בבקשתו "**בנסיבות שאני שומר עמי בלבד**" (עמ' 20, ש' 4). חרף עמדת המאשימה, נשלח הנאשם לבדיקת התאמה לבית המשפט הקהילתי.

כאמור, ביום 3/9/24 התקבל תסקיר שירות המבחן, אשר מצא כי הנאשם אינו מתאים לבית המשפט הקהילתי, כאשר הנאשם טען כי ממוקד במצבו הכלכלי והתעסוקתי, **ושלל צורך טיפולי כלשהו**. זאת - כזכור - לאחר שהנאשם ביקש לדחות את דיוניו **במשך תקופה של 3 שנים (!)** אך כדי שתיבדק התאמתו לבית המשפט הקהילתי. **כשהגיע הרגע המיוחל, התברר כי הנאשם כלל אינו מעוניין לקחת חלק בבית המשפט הקהילתי ושלל צורך טיפולי כלשהו, חרף העובדה שבית המשפט נעתר לכל בקשותיו.**

כאמור, ביום 29/9/24 הצדדים הגיעו להסדר והנאשם נשלח לקבלת תסקיר לעונש. מאז ועד התסקיר האחרון שהוגש, כאמור, הנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, על אף שניתנו לו ארבע הזדמנויות שונות ונדחו הדיונים לשם כך, ואף הוצא כנגדו צו הבאה לאחר שלא התייצב לאחד הדיונים.

20. השתלשלות האירועים המתוארת מלמדת אין מדובר במקרה כה חריג, המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולים של **צדק והגינות**. התמונה העולה היא כי הנאשם **עשה שימוש לרעה** בהליך המשפטי בהתנהלותו הדיונית, **וניצל לרעה** את ההזדמנויות הרבות שבית המשפט נותן לו, במשך שלוש שנים. כעת, מבקש הוא, בידיים שאינן נקיות, כי בית המשפט יקל עמו בשל חלוף הזמן הרב, ויחרוג ממתחם העונש ההולם עד לעונש מאסר על תנאי. טיעון זה יש לדחות בשתי ידיים.

21. **לאור האמור, לא מצאתי כל הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, אף לא משיקולים של חלוף הזמן והגנה מן הצדק. חלוף הזמן יילקח בחשבון בגזירת עונשו של הנאשם, בגדרי המתחם.**

22. יצוין, כי אף לא מצאתי לקבוע כי על הנאשם חלה דוקטרינת ה"בגירים-צעירים", שכן לא הוכח בפניי, באמצעות ראיות או באמצעות תסקיר שירות המבחן, כי בשל גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה יכולתו להבין אשר הוא עושה, את הפסול במעשה או את משמעות המעשה - נפגעה בצורה כלשהי, באופן כזה שיש בגילו כדי להשפיע על מתחם העונש משיקולי שיקום (ראו פסיקת בית המשפט העליון לפיה את תחולת הדוקטרינה יש לבחון אך לפי הכללים שנקבעו במסגרת תיקון 113 לחוק, **במידה שהם מתקיימים**: ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 19-21 לפסק דינו של כב' השופט ג'ובראן (29.11.15); ע"פ 3623/21 **אבו עאנם נ' מדינת ישראל** (4.11.21); ע"פ 452/14 **דבוש נ' מדינת ישראל** (3.4.14); סעיף 40ט(א)(6) לחוק).

מיקום הנאשם בתוך המתחם

23. כמצוות המחוקק, בסעיף 40א לחוק, על בית המשפט לקחת בחשבון, בעת ענישת הנאשם, את נסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. במקרה דנא נסיבות אלו נלמדות מטעונו ההגנה, מתסקירי שירות המבחן ומדבריו האחרונים של הנאשם.

הנסיבות הקונקרטיות

24. הנאשם כבן 27, רווק ומתגורר בתל-אביב, כאשר נכון ליום 3/9/24 עובד במשרד של מכר ולומד לקבלת רישיון תיווך.

כאמור לעיל, הנאשם התקשה להרחיב בפני שירות המבחן ולהעמיק באשר להתנהלותו לאורך חייו. מטעונו של הסניגור המלומד עולה כי הנאשם אינו אזרח ואינו תושב קבע, ונמצא בישראל לבדו, כאשר הוא יצא מישראל כדי לבקר את הוריו אך פעמיים בחמש השנים האחרונות. את דבריו של הסניגור לקחתי בחשבון במסגרת הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, וכן במסגרת הפגיעה האפשרית של העונש במשפחתו של הנאשם (סעיפים 40א(1)-(2) לחוק).

עוד שקלתי לקולא את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות, את נסיבות חייו המורכבות, את הודאתו של הנאשם, נטילת האחריות והבעת החרטה בבית המשפט, חיסכון בניהול הליך הוכחות, וכן את מאמציו לחזור למוטב - מהבחינה הכלכלית כפי שעולה מהתסקירים, מבחינת יתר מישורי חייו כפי שעולה מדבריו האחרונים, ועל כך תעיד העובדה כי לא פתח תיקים חדשים מאז ביצוע העבירות.

לחומרה שקלתי את העובדה שהנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, וכי על אף שזומן ארבע פעמים לפגישה, לא הגיע והודיע על כך רק בדיעבד. על כן, שירות המבחן המליץ על סיום ההליך ללא מעורבות. נכון להיום, אין אינדיקציה לכך שהנאשם עובר טיפול כלשהו בתחום הסמים, כאשר הנאשם שלל צורך טיפולי כלשהו. עוד שקלתי לחומרה את העובדה שהנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי ביצע את העבירות על רקע צריכת חומרים ממכרים ורצונו "לחסוך בעלויות הכרוכות ברכישת הסמים", על אף שהודה בעבירה של החזקת סמים **שלא** לצריכה עצמית. בנוסף, לקחתי בחשבון את התרשמות השירות מסיכון במצבו של הנאשם ומהיעדר תובנה באשר להתנהלותו, לצד צמצום ביחסו להסתבכותו בעבירה ולדפוסיו ההתמכרותיים.

אבהיר, כי לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה, לעברו הפלילי הנקי, וכן לעובדה כי חלפו 5.5 שנים מאז ביצוע העבירה ומאז הנאשם לא פתח תיקים חדשים - נתתי משקל **רב** בעת מיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם. לאור האמור בתסקיר שירות המבחן, ראוי היה כי עונשו של הנאשם ימוקם ברף גבוה יותר בגדרי המתחם, אלמלא הנסיבות החריגות האמורות.

מיקום הנאשם בגדרי המתחם

25. לאור האמור, מצאתי למקם את עונשו של הנאשם **בתחתית** מתחם העונש ההולם אותו קבעתי.

סוף דבר

26. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות כגון דא, יש לזכור ולהזכיר כי

הענישה, גם לאחר תיקון 113, היא לעולם אינדיבידואלית. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל (03.10.89):

"זאת תורת הגישה האינדיווידואלית בתורת הענישה, המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים ל"הקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך. חזקה על בית המשפט שיידע להבחין בין מקרה למקרה לגופן של נסיבות ולעיצומם של דברים".

27. לאחר איזון כלל השיקולים לחומרה ולקולא, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו על-פי רישומי שב"ס.

ב. אני דנה את הנאשם למאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שלא יעבור עבירת סמים על פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע.

ג. אני דנה את הנאשם למאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שלא יעבור עבירת סמים על פי הוראות פקודת הסמים המסוכנים מסוג עוון.

ד. הנאשם יתחייב בהתחייבות כספית על סך 3,000 ₪ שלא יעבור כל עבירת סמים או עבירה של הפרעה לשוטר במשך שנתיים מהיום. **רשמתי בפניי התחייבות הנאשם חלק חתימה.**

ה. חילוט בהסכמה בסך של 2,150 ₪. לא מצאתי לחלט את הטלפונים הניידים המוזכרים בהודעת החילוט משום שלא הוכח בפניי הקשר שלהם לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, והם לא נכתבו בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית בו הודה הנאשם. שני מכשירי טלפון ניידים שנתפסו מהנאשם הושבו לידי.

ו. הנאשם ישלם קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום. אי תשלום הקנס במועדו יעמידו לפירעון מידי בתוספת ריבית פיגורים כדין.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000

• במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

צו כללי למוצגים - הסמים יושמדו. ככל שישנם מוצגים נוספים בתיק זה, יטופלו בהתאם להחלטת קצין משטרה מוסמך.

ככל שהופקד פיקדון בתיק זה או בתיקים קשורים על-ידי הנאשם, הקנס יקוזז מהפיקדון ואת היתרה יש להחזיר לידי או לגורם אחר לפי בקשת הנאשם, בהיעדר מניעה על-פי כל דין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א, תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"ו, 13 ינואר 2026, במעמד הצדדים.